

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Nỗi Nhớ Quê Nhà** của **Huỳnh Công Ân**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

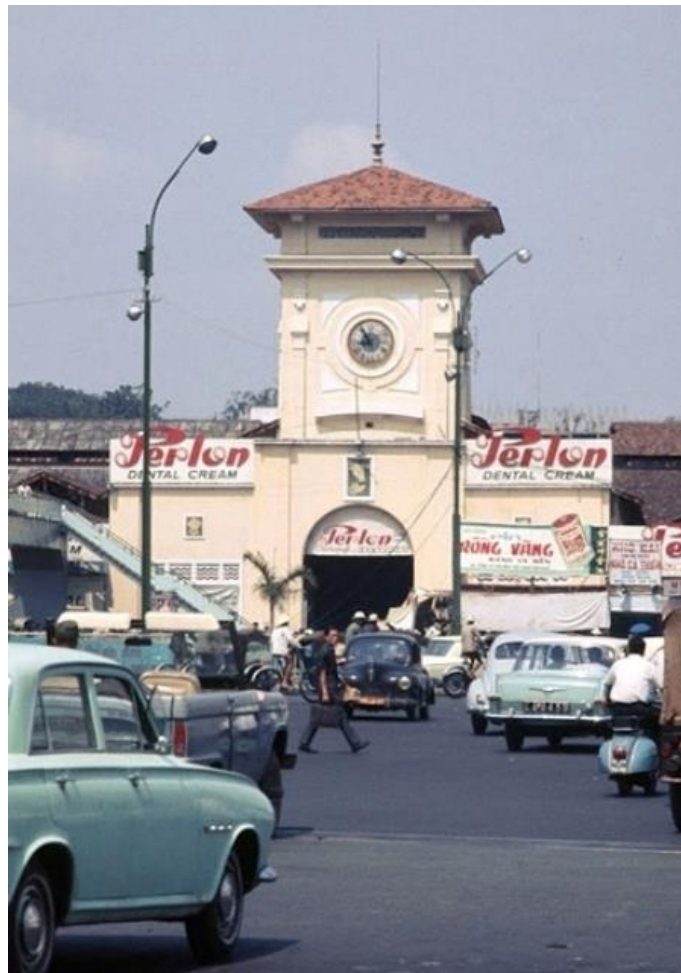
NỖI NHỚ QUÊ NHÀ

Tuỳ bút Huỳnh Công Ân

Khi già người ta ngủ ít. Tôi cũng vậy, đêm ngủ 5 hay 6 tiếng là nhiều. Và dù có thức khuya hay ngủ sớm thì khoảng 4 hay 5 giờ sáng thì tôi đã dậy.

Sau khi làm vệ sinh buổi sáng tôi pha một ly cà-phê rồi ngồi nhâm nhi bên cạnh cái máy tính bảng để tìm hứng thú viết bài.

Sáng nay, tôi lại ngồi cạnh cửa kính patio nhà đưa con gái nhìn ra dòng sông sau nhà mà miên man nghĩ về quá khứ và quê nhà.

Nơi tôi nghĩ đến trước nhất là thành phố Sài-Gòn mà ngày xưa là thủ đô của miền Nam tự do và từng được mệnh danh là “Hòn Ngọc Viễn-Đông”. Tuy Sài-Gòn không phải là nơi tôi sinh ra nhưng đó là nơi tôi lớn lên và trải qua tuổi thanh xuân ở đó. Đó cũng là nơi tôi từng sống với bao ước mơ tươi đẹp về một tương lai rực rỡ trong một xã hội văn minh. Đó là nơi chứng kiến bao

lần hẹn hò và những cuộc tình vụng dại của tuổi mới lớn của tôi. Đó là nơi tôi từng quay cuồng khiêu vũ cùng những giai nhân trong những soirée gala hay bal de famille thời sinh viên. Cũng ở đó tôi đã chứng kiến những cuộc bãi khoá, xuống đường, những đêm không ngủ ở khuôn viên trường đại học để chống đối một chế độ mà sau này mất đi người ta mới tiếc rẻ, nhưt là qua trận đại dịch năm 2021 thành phố tang thương vì một chế độ bất xứng, bất tài, thối nát không khả năng điều hành việc chống dịch.

Nơi thứ hai tôi nhớ đến là Trà-Vinh, một tỉnh lẻ buồn hiu hắt, nơi đầu đời dạy học của tôi. Nơi đó, hằng đêm tôi nghe tiếng đại bác bắn đi lẫn tiếng súng nhỏ dồn dập vang đến. Thuở ấy, tôi cảm thấy

chiến tranh rất gần và càng gần hơn nữa khi tôi vào quân đội và nhiều lần hành quân quanh nơi tôi từng dạy học.

Nơi thứ ba ký ức tôi còn đông đầy kỷ niệm là thành phố Biên-Hoà. Ở đó, tôi từng đứng trên bục giảng với phấn trắng bảng đen làm thầy giáo, cũng như từng cầm súng trấn giữ một cây cầu chiến lược trên xa lộ, ngăn chặn đoàn quân xâm lược phương Bắc xé bỏ hiệp định Ba-Lê, mà chữ ký của họ trên đó chưa ráo mực, để tiến vào xâm chiếm miền Nam tự do.

Tôi đã từng trở lại những nơi tôi trải qua những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời dù chiến tranh đang diễn ra khốc liệt trên khắp mọi miền đất nước. Nhưng, tôi cảm thấy mình là người xa lạ trên chính quê hương của mình. Dù nhà cửa ngày nay ở những nơi đó đã lên cao, xe cộ đầy đặc ngoài đường nhưng tôi không tìm thấy được không khí thân thương ngày xưa ngoại trừ khi gặp lại những em học trò cũ của mình. Những câu chuyện xưa được nhắc lại làm ấm lòng người xa xứ.

Bước chân trở lại quê người thì nỗi nhớ quê nhà lại gặm nhấm tâm hồn. Ôi những tháng ngày hạnh phúc trước năm 1975 ở quê nhà bao giờ có thể tìm lại được?

Montréal, Canada

23/11/2021

Huỳnh Công Ân